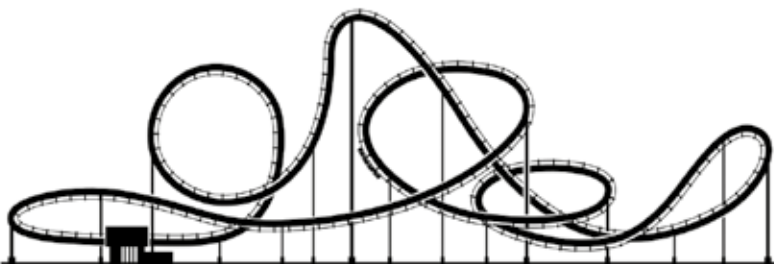


HOOFDSTUK EEN

Rowan



De laatste keer dat ik op een uitvaart was, brak ik mijn arm. Het had zelfs de kranten gehaald hoe ik mezelf in het open graf van mijn moeder had laten vallen. Dat is allemaal alweer dik twintig jaar geleden en ik ben een totaal ander mens nu. Alleen mijn afkeer van begrafenissen is gebleven. Maar als jongste nazaat van mijn overleden grootvader moet ik geduldig en beheerst blijven, hier op zijn begrafenis. Wat niet meevalt, met een huid die jeukt alsof ik een goedkoop polyester pak aanheb.

Mijn concentratie verslapt naarmate de uren verstrijken, wat niet zo raar is met de vele honderden personeelsleden en relaties van de Kane Company die hun medeleven komen betuigen. Als er iets is wat ik nog hartgrondiger haat dan begrafenissen, dan is het praten met mensen. Er zijn er maar een paar die ik kan verdragen, en mijn grootvader was daar een van.

En nu is hij er niet meer.

De pijn in mijn borst wordt heviger. Ik snap niet goed waarom het me allemaal zo aangrijpt. Er is tijd genoeg geweest om me voor

te bereiden toen hij in coma lag. En toch komt het onplezierige gevoel in mijn ribbenkast telkens terug als ik aan hem denk.

Ik haal een hand door mijn donkere haar, gewoon om iets te doen te hebben.

‘Gecondoleerd, knul.’ Een bezoeker die ik niet ken verstoort mijn gedachten.

‘Knul?’ Het komt er zo fel uit dat de man terugdeinst.

Geschrokken trekt hij zijn stropdas recht. ‘Ik... uh...’

‘Neem me niet kwalijk, namens mijn broer. Hij heeft het vreselijk moeilijk.’ Cal legt een hand op mijn schouder en knijpt er even in. Ik frons mijn wenkbrauwen wanneer een walm van wodka en pepermunt in mijn gezicht slaat. Mijn middelste broer ziet er piekfijn uit, strak in het pak en met perfect gestyled blond haar, maar zijn rode ogen vertellen een heel ander verhaal.

De man mompelt iets, ik hoor niet eens wat, en maakt zich uit de voeten.

‘O ja, heb ik het vreselijk moeilijk?’ Wat een onzin. Natuurlijk is het rot dat mijn grootvader er niet meer is, maar op dit moment is het vooral de pijn in mijn maag waar ik last van heb.

‘Rustig maar, man. Dat is gewoon iets wat mensen zeggen op een uitvaart.’ Cal kijkt me aan met een boze blik onder zijn blonde wenkbrauwen.

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen voor mijn gedrag.’

‘Nee, maar we moeten een excuus hebben waarom jij zojuist onze grootste investeerder in Shanghai de stuipen op het lijf gejaagd hebt.’

‘Fuck.’ Dit is precies waarom ik liever alleen ben. Smalltalk kost meer energie en tact dan ik op kan brengen.

‘Kun je proberen om nog één uur normaal te doen? In elk geval tot de belangrijke mensen weg zijn?’

‘Ik doe mijn best.’ Mijn linkerooglid trilt en ik pers mijn lippen op elkaar.

‘Nog beter je best doen. Voor hem.’ Cal wijst met zijn kin naar de foto boven de haard.

Ik zucht. De foto is gemaakt tijdens een dagje Dreamland met de familie, toen mijn broers en ik nog klein waren. Opa lacht naar de camera, ondanks dat ik hem met mijn kleine armpjes zowat wurg. Declan staat naast opa met zijn ogen te rollen, terwijl Cal twee vingers opsteekt achter zijn hoofd. Mijn vader heeft zijn arm om opa’s schouder geslagen. Hij heeft een zeldzaam nuchtere glimlach op zijn gezicht. Als ik hard genoeg mijn best doe, kan ik me voorstellen hoe mijn moeder lachte toen ze de foto maakte. Haar gezicht blijft vaag, maar als ik me hard genoeg concentreer, lukt het om haar glimlach terug te halen.

Mijn keel voelt ineens rauw en ik kan nauwelijks slikken.

Hooikoorts, dat zal het zijn. Het is lente natuurlijk.

Ik schraap mijn geïrriteerde keel. ‘Hij zou zo’n toneelstuk als dit maar niets vinden.’ Opa mocht dan in de entertainmentbusiness zitten, hij stond niet graag in het middelpunt van de belangstelling. Hij zou met zijn ogen gerold hebben als hij wist dat al deze mensen speciaal voor hem naar Chicago waren gekomen.

Cal haalt zijn schouders op. ‘Maar hij wist tenminste wel wat er van hem verwacht werd.’

‘Op een netwerkbijeenkomst onder het mom van een begrafenis?’

Cal glimlacht kort en nauwelijks merkbaar. ‘Je hebt gelijk, opa zou dit vreselijk vinden. Zondag is een rustdag, zei hij altijd.’

‘Voor zondaars is er geen rust, volgens mij staat dat in de Bijbel.’

‘En voor de rijken al helemaal niet.’ Declan is bij ons komen staan, zijn koele ogen gericht op de menigte. Mijn oudste broer kan intimideren als geen ander waardoor iedereen zijn dreigende blik probeert te ontwijken. Zijn pak is net zo donker als zijn haar, wat hem het voorkomen van een sluipmoordenaar geeft.

Ik ben een beetje jaloers op Declan. De meeste bezoekers lijken

te denken dat ik het aardigste en best benaderbare kleinkind ben, alleen maar omdat ik toevallig de jongste ben. Maar ik mag dan wel als laatste geboren zijn, ik ben niet van gisteren. Ik weet best dat de bezoekers ons alleen maar condoleren uit eigenbelang. Het is puur geslijm. Maar dat hoort erbij, want iedereen in dit wereldje heeft een moreel kompas dat regelrecht naar de hel wijst.

Een stel dat we niet kennen komt naar ons toe. De vrouw dept haar ogen met een tissue, terwijl de man zijn hand naar ons uitsteekt. Ik kijk naar het lichaamsdeel alsof het onder de bacillen zit.

De man krijgt een kleur en steekt zijn hand snel in zijn zak. 'Mijn diepste deelneming. Jullie grootvader en ik, we...'

Met een knikje leg ik hem het zwijgen op. Het gaat nog een lange avond worden.

Op jou, opa.



Ik staar naar de witte envelop. Mijn naam staat erop in opa's elegante handschrift. Ik draai hem om en merk dat de lakzegel met het stempel van het kasteel van prinses Cara nog intact is.

De notaris geeft ook mijn twee broers elk een brief en neemt het woord. 'Ik wil u verzoeken om eerst uw brieven te lezen, waarna we overgaan tot de opening van het testament van de heer Kane.'

Met dichtgeknepen keel verbreek ik de zegel en trek de brief uit de envelop. Hij is gedateerd op precies één week voordat opa dat ongeluk kreeg en in coma raakte, nu drie jaar geleden.

Mijn lieve, kleine Rowan,

Ik onderdruk een lach. Lief en klein zijn wel de laatste woorden die ik voor mezelf zou gebruiken. Ik ben zo lang als een basketballer en zo

emotioneel als een stoeptegel, maar opa leefde wat dat betreft in zalige onwetendheid. Het was zijn beste en afhankelijk van de situatie, zijn slechtste eigenschap.

Je bent nu een man, maar voor mij blijf je altijd dat kleine jongetje. Als de dag van gisteren herinner ik me dat je moeder jou kreeg. Je was de grootste van de drie, met bolle wangetjes en een bos donker haar waar ik stikjaloers op was. Met je longetjes was niets mis en je hield pas op met brullen toen ze je aan jouw moeder gaven. Alles was goed, als je maar in haar armen lag.

Ik lees de alinea twee keer over. Wat vreemd om opa zomaar over mijn moeder te horen. Het onderwerp was altijd taboe in onze familie en ik kan haar gezicht of stem nog nauwelijks voor de geest halen.

Ik weet dat ik altijd aan het werk was en niet zoveel tijd met jullie heb doorgebracht als ik had moeten doen. Ik had soms moeite met intieme relaties en dan was het makkelijk om mijn werk de schuld te geven. Toen jullie moeder overleed, wist ik niet wat ik moest doen en hoe ik jullie kon helpen. Ik kon jullie vader niet meer bereiken en daarom heb ik me op mijn werk gestort en me voor alles afgesloten. Hard werken: dat is wat ik deed na de dood van mijn vrouw, en ik deed het ook toen jullie moeder overleed. Nu realiseer ik me dat ik jullie vader daarmee in de steek liet, en daarmee ook jullie. Ik heb Seth niet geleerd hoe je moet leven na zo'n groot verlies en daarom is hij in zijn wanhoop blijven steken. Met alle gevolgen van dien voor jou en je broers. Jullie vader heeft jullie opgevoed op de enige manier die hij kende en dat is mijn schuld.

Natuurlijk probeert opa goed te praten wat mijn vader heeft gedaan.

Waarschijnlijk kende hij maar een fractie van het hele verhaal en wist hij niet wat voor monster zijn zoon écht was geworden.

Ik woon nu, terwijl ik dit schrijf, in Dreamland en probeer weer in contact met mezelf te komen. Er zat me al een paar jaar iets dwars, maar het kwartje viel pas toen ik hier ging wonen en over mijn leven ging nadenken. Ik heb iemand ontmoet die me mijn fouten liet inzien. Nu begrijp ik dat ik, naarmate mijn bedrijf groeide, steeds verder af kwam te staan van waarom ik er überhaupt mee begonnen was. Ik realiseerde me dat ik altijd blijf mensen om me heen had, maar dat ikzelf eenzaam was. De hele wereld associeert mijn naam met 'geluk', maar zelf ben ik alles-behalve gelukkig.

Ik begin een ongemakkelijk gevoel te krijgen in mijn borst. Ik heb zelf ook tijden in mijn leven gehad waarin ik deze woorden maar al te goed begreep. Maar ik heb dat deel van mijn hersenen gewoon uitgeschakeld toen ik eenmaal besepte dat niemand me kon redden, behalve ikzelf.

Hoofdschuddend richt ik me weer op de brief.

Het is vreemd om ouder te worden. Het zet alles in perspectief. Met deze herziening van mijn testament wil ik na mijn dood goedmaken wat ik verkeerd heb gedaan en probeer ik mijn fouten te herstellen voordat het te laat is. Ik heb dit leven nooit gewild voor jullie, mijn kleinzoons, en ook niet voor jullie vader. Dus hier komt opa om alles in orde te maken als een echte Dreamland-prins (of schurk, zo je wilt).

Ik geef elk van jullie een opdracht die je moet uitvoeren als je na mijn dood een deel van het bedrijf wilt krijgen. Had je iets anders verwacht van een sprookjesverteller als ik? Ik kan jullie

mijn bedrijf toch moeilijk op een presenteerblaadje aanbieden. Van jou, Rowan, de dromer die niet meer droomt, vraag ik het volgende...

Ik wil dat jij parkdirecteur van Dreamland wordt en de magie terugbrengt.

In ruil voor een aandeel van 18% in het bedrijf verwacht ik dat jij als directeur van Dreamland een zes maanden durend project gaat leiden. Ik wil dat je de zwakke plekken van het park opspoort en een herstelplan ontwikkelt dat mijn naam waardig is. Ik weet dat jij de juiste man voor deze klus bent. Van alle mensen die ik vertrouw, is niemand zo creatief als jij, al ben je de verbinding met die kant van jezelf de laatste jaren kwijtgeraakt.

Ik wás creatief, ja. Verleden tijd. Want no way dat ik ooit nog ga tekenen, laat staan uit vrije wil bij Dreamland werken.

Een onafhankelijke commissie zal stemmen over je herstelplan. Als dat niet wordt goedgekeurd, dan gaat jouw deel van het bedrijf onherroepelijk naar je vader. Je krijgt geen tweede kans. Hem uitkopen is er niet bij. Zo zal het gaan, jochie. Ik heb hard gewerkt om van Kane een naam van formaat te maken en het is aan je broers en jou om hem voor altijd te laten voortleven.

Ik hou van je,

Opa

Ik staar naar de letters tot ze één wazig geheel worden. Ergens hoor ik de notaris praten over het splitsen van activa, maar dat doet er allemaal niet toe. Met deze brief is alles op pauze gezet.

Declan laat de notaris uit en komt terug naar de woonkamer.

‘Dit is echt volslagen bullshit.’ Ik gris de whiskyflles van de salontafel en schenk mijn glas tot de rand vol.

‘Wat is jouw opdracht?’ vraagt Declan terwijl hij gaat zitten. Ik leg uit wat ik moet doen.

‘Dit kan hij niet van ons eisen.’ Cal staat op en ijsbeert door de kamer.

Declan wrijft over zijn stoppels. ‘Je hebt de notaris gehoord. Of we spelen het spelletje mee of ik kan het wel vergeten dat ik ooit CEO word.’

Cal ademt zwaar, met paniek in zijn ogen. ‘Fuck! Ik kan dit niet.’

‘Wat kan er erger zijn dan je aandeel in het bedrijf kwijtraken?’ Declan strijkt zijn jasje glad.

‘Mijn waardigheid kwijtraken?’

Ik kijk hem pesterig aan. ‘Had je die nog dan?’

Cal steekt zijn middelvinger op.

Declan leunt achterover in zijn stoel en neemt een slok whisky. ‘Serieus, ik heb echt meer redenen om over de zeik te zijn dan jullie. Jullie opdracht is niet dat je met iemand moet trouwen en haar zwanger moet maken om CEO te worden.’

‘Je weet toch wel dat je seks moet hebben om baby’s te maken? Denk je dat je dat kunt leren, met je robotbrein?’ Cal mag onze broer graag een beetje etteren, maar die hapt deze keer niet. Declan is trots op zijn reputatie als meest onbereikbare vrijgezel van Amerika en het is geen trucje om mensen in bed te krijgen.

Declan raapt Cals brief van de grond en scant hem verveeld. ‘Alana? Interessant. Waarom zou opa jullie weer bij elkaar willen krijgen?’

Alana? Die naam heb ik in geen jaren gehoord. Wat zou opa willen van Cal en haar?

Ik steek mijn hand uit naar de brief, maar Cal grist hem voor mijn neus weg.

‘Rot op jij. En hou je bek over haar,’ sist hij.

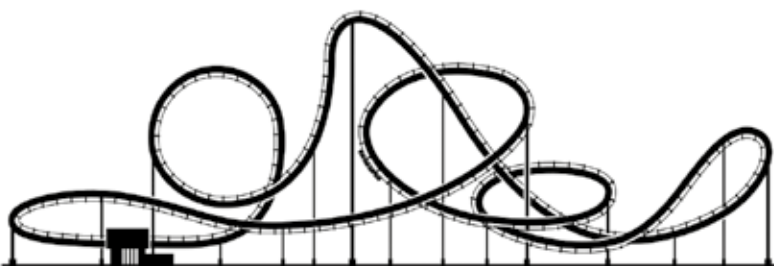
‘Wil je met vuur spelen? Brand je vingers maar niet.’ Declan heft zijn glas naar Cal. Zijn blik flitst van hem naar mij. ‘We mogen ervan

denken wat we willen, maar we moeten wel akkoord gaan met opa's voorwaarden. Er staat te veel op het spel.'

Ik zal nooit toestaan dat onze vader ons deel van het bedrijf krijgt. Mijn hele leven heb ik gewacht op de kans om samen met mijn broers de Kane Company te leiden en daar laten we onze vader nu echt niet tussenkomen. Wat ons motiveert is sterker dan geldzucht. Veel sterker. Want van Seth Kane hebben we één ding geleerd: liefde komt en gaat, maar haat is voor altijd.

HOOFDSTUK TWEE

Rowan



Martha, mijn nieuwe office assistent, is een Dreamland-veteraan. Ze heeft onder elke directeur gewerkt, inclusief mijn grootvader. Mijn verhuizing naar Florida heeft ze moeiteloos geregeld en doordat ze alles weet over iedereen kan ik hier goed beslagen ten ijs komen.

Dankzij Martha's informatie weet ik precies waar en wanneer de werknemers bij elkaar komen en wat dus het beste moment is om mezelf voor te stellen. Ik zorg dat ik ruim voor de ochtendmeeting in de grote conferentiezaal ben, zodat ik zelf kan kiezen waar ik ga zitten. Al snel vind ik de ideale plek: achterin, ver verwijderd van de tl-balken, waar ik in het halfdonker kan observeren hoe de crew met elkaar omgaat en de managers problemen oplossen.

Een minuut of tien voor aanvang stromen de mensen de zaal binnen en zoeken een plekje op een van de vele stoelen. Kennelijk straal ik iets uit waardoor de werknemers de achterste rij vermijden en de voorkeur geven aan de voorste en de middelste. Alleen een oudere man durft recht voor me te gaan zitten. Hij staart me aan